

LIBBY PAGE

Μετάφραση
Έφη Τσιρώνη

ΑΥΤΟ

ΤΟ

βιβλίο

μου

ΘΥΜΙΣΕ

ΕΣΕΝΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΟΥ ΘΥΜΙΣΕ ΕΣΕΝΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Libby Page, *This Book Made me Think of You*, Viking, 2026

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Ιωάννα Καταραχιά

Προσαρμογή εξωφύλλου Γιώτα Αλεξάνδρου

Σελιδοποίηση Μαριολένη Αντύπα

© 2026, Libby Page

© 2026, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-5019-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 85019

Κ.Ε.Π. 6445 Κ.Π. 24133

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

LIBBY PAGE

Αυτό το βιβλίο
μου θύμισε εσένα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Έφη Τσιρώνη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια του βιβλίου.

Στη μνήμη του Φρεντ Κάτινγκ και της Σάλι Λέιν,
που αγαπούσαν και οι δυο τα βιβλία

Το Βιβλιοπωλείο Λέιν προτείνει

Βιβλία για να διαβάσετε όταν δεν έχετε όρεξη για διάβασμα

Dear Reader: The Comfort and Joy of Books, Cathy
Rentzenbrink

Cold Comfort Farm, Stella Gibbons

Η Ματίλντα και οι Βιβλιοπεριπλανητές, Anna James*

Η άκρως μυστική αδελφότητα ιδιόρρυθμων μαγισσών,
Sangu Mandanna**

* Κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις Εκδόσεις Διόπτρα, σε μετάφραση Α. Πιπίνη.

** Κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις Εκδόσεις Διόπτρα, σε μετάφραση Ν. Γιατράκου.

1

Το κατάλληλο βιβλίο στα χέρια του κατάλληλου αναγνώστη την κατάλληλη στιγμή μπορεί ν' αλλάξει για πάντα τη ζωή του. Αυτό τουλάχιστον πίστευε ανέκαθεν ο Άλφι. Δεν είναι δύσκολο να το πιστεύεις όταν περνάς έξι μέρες την εβδομάδα μέσα σ' ένα βιβλιοπωλείο, και έχεις δει αμέτρητες φορές με τα ίδια σου τα μάτια ανθρώπους να μπαίνουν στο μαγαζί σου όπως έχουν συνηθίσει να είναι και να φεύγουν κρατώντας στα χέρια τους, τυπωμένη σε χαρτί, την πιθανότητα να γίνουν κάτι άλλο.

Ο Άλφι όμως δεν σκέφτεται το πώς μπορεί ν' αλλάξει τις ζωές των πελατών του όταν παρκάρει το σαραβαλισμένο κόκκινο ποδήλατό του έξω από το Βιβλιοπωλείο Λέιν, νωρίς ένα πρωί του Ιανουαρίου. Σκέφτεται τα γυαλιά του που έχουν θολώσει απ' τη βροχή, το παντελόνι του που είναι μούσκεμα και τις τρεις τεράστιες μουλιασμένες κούτες με καινούργιες παραλαβές που τον περιμένουν στο κατώφλι.

«Αναθεματισμένα βιβλία» μουρμουρίζει μέσ' απ' τα δόντια του καθώς χώνει το χέρι του στην τσέπη του σκουροπράσινου παλτού του ψάχνοντας τα κλειδιά του. «Αναθεματισμένη πόρτα». Όπως πάντα, το κλειδί κολλάει για λίγο στην κλειδαριά προτού τελικά η πόρτα ανοίξει τρί-

ζοντας, και στο μαγαζί μπαίνει ο αναμαλλιασμένος ιδιοκτήτης μαζί μ' ένα ρεύμα κρύου αέρα.

Ο Άλφι σέρνει τις κούτες μέσα για να τις γλιτώσει απ' τη βροχή, μαζεύει από το πάτωμα την αλληλογραφία, ρίχνει μια ματιά στους φακέλους με τους διάφορους λογαριασμούς κι ύστερα τους πετάει στο γραφείο του αναστενάζοντας. Το κλείσιμο του βιβλιοπωλείου στη χαλαρή περίοδο μεταξύ Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς τού είχε φανεί καλή ιδέα, τώρα όμως έχει στη διάθεσή του μόνο μία ώρα μέχρι το άνοιγμα, ένα στρώμα από πευκοβελόνες να σκουπίσει, κάμποσες κούτες με βιβλία να αδειάσει και μια βιτρίνα να αλλάξει, αντικαθιστώντας τα εορταστικά ρομάντζα και τους γεμάτους υψηλοθερμιδική θαλπωρή τσελεμεντέδες με εγχειρίδια αυτοβοήθειας και βιβλία συνταγών υγιεινής διατροφής.

Όλοι λένε συνεχώς στον Άλφι πως έχει την καλύτερη δουλειά στον κόσμο. Αυτό που νομίζουν όμως ότι κάνει ένας βιβλιοπώλης –να διαβάσει όλη μέρα– και αυτό που στην πραγματικότητα κάνει είναι δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα. Πολλοί θα ξαφνιάζονταν μαθαίνοντας πόσο κουβάλημα και πόσο ξεσκόνισμα απαιτεί το συγκεκριμένο επάγγελμα.

Ο ήχος ενός ξυσίματος στρέφει την προσοχή του Άλφι στην πίσω πόρτα.

«Καλή χρονιά. Μόνο εμείς οι δυο είμαστε σήμερα, Τζόρτζι» λέει καθώς το πορτάκι της πίσω πόρτας ανοίγει και το πρόσωπο της γκρίζας, πιτσιλωτής αδέσποτης γάτας της γειτονιάς ξεπροβάλλει.

Η Τζορτζέτ τινάζει τα νερά της βροχής από το τρίχωμά

της και πηδάει στον πάγκο, πάνω στη στοίβα με τις ειδικές εκδόσεις βιβλίων της Τζέιν Όστεν, όπου βολεύεται κι αρχίζει να παρακολουθεί με ελαφρώς επικριτική διάθεση τον Άλφι να καταπιάνεται με τις δουλειές του.

Εντέλει, με τη βιτρίνα ανανεωμένη, τα καλοριφέρ να δουλεύουν στο φουλ, τα φωτιστικά να λάμπουν γλυκά και τη μυρωδιά του φρεσκοφτιαγμένου καφέ με νότες ξηρών καρπών να πλανιέται στον αέρα, ο Άλφι κοιτάζει γύρω του ικανοποιημένος. Ακόμα κι ύστερα από τόσο πολύ καιρό, του είναι αδύνατον να μη νιώσει το σκίρτημα της προσμονής καθώς το μαγαζί ετοιμάζεται να υποδεχτεί τους πελάτες του, με τα βιβλία να περιμένουν υπομονετικά αυτούς που θα χαϊδέψουν τα εξώφυλλά τους, θα ξεφυλλίσουν τις σελίδες τους και θα κάνουν τις επιλογές τους.

Ακριβώς τη στιγμή που ετοιμάζεται ν' ανοίξει, το μάτι του πέφτει στο Ημερολόγιο των Εραστών του Βιβλίου, χριστουγεννιάτικο δώρο από κάποιον πελάτη, που τώρα είναι καρφίτσωμένο στον πίνακα ανακοινώσεων του μαγαζιού, ανοιχτό στη σελίδα της Πρωτοχρονιάς. Η σελίδα είναι εικονογραφημένη με τη φιγούρα μιας γυναίκας που διαβάσει λουσμένη στο φως της λάμπας δίπλα της. Η σημερινή ημερομηνία είναι κυκλωμένη με κόκκινο μαρκαδόρο και έχει αποκάτω τις λέξεις «ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΕ ΣΤΗ ΝΑΪΤΙΝΓΚΕΪΛ» γραμμένες με κεφαλαία γράμματα. Ο Άλφι ρίχνει μια ματιά στο ράφι με τα προς παραλαβή βιβλία. Σπάνιο φαινόμενο, αλλά το ράφι είναι άδειο, με εξαίρεση ένα και μοναδικό βιβλίο τυλιγμένο σε καφετί χαρτί και δεμένο με κορδέλα. Έχει μείνει εκεί πολύ καιρό, σε πλή-

ρη αδράνεια, ενώ άλλα βιβλία γύρω του συνέχιζαν να έρχονται και να φεύγουν.

«Τι τρόπος να ξεκινήσει η χρονιά».

Ο Άλφι σπρώχνει τα σκόρπια έγγραφα στη μια άκρη του γραφείου του, και με την κίνηση αποκαλύπτει ένα δερματόδετο βιβλίο σε μέγεθος περιεκτικού λεξικού. Το ανοίγει και ξεφυλλίζει τις ταλαιπωρημένες σελίδες, ώσπου βρίσκει τον αριθμό που ψάχνει. Πιάνοντας το τηλέφωνο θυμάται την υπόσχεση που είχε δώσει πριν από έναν και πλέον χρόνο. Είχε σχεδόν ξεχάσει ότι κάποτε, αναπόφευκτα, αυτή η μέρα θα έφτανε. Είχε ξεχάσει ότι θα έπρεπε να κάνει αυτό το τηλεφώνημα.

Δειλιάζει για μια στιγμή, με το δάχτυλό του να αιωρείται πάνω από το πλήκτρο της κλήσης. Δειλιάζει επειδή έχει δουλέψει ως βιβλιοπώλης αρκετό καιρό ώστε να ξέρει πόσο μεταμορφωτικά μπορούν να γίνουν τα βιβλία. Ξέρει όμως επίσης, από προσωπική πείρα, ότι μερικοί άνθρωποι δεν θέλουν να δουν τη ζωή τους ν' αλλάζει ξαφνικά. Και έχει την αίσθηση ότι το τηλεφώνημα που ετοιμάζεται να κάνει θα φέρει κυριολεκτικά τα πάνω κάτω στη ζωή αυτής της συγκεκριμένης πελάτισσας.

Το χέρι της οδοντιάτρου ορθώνεται απειλητικό πάνω από το πρόσωπο της Τίλι, η οποία προσπαθεί να εστιάσει στην απόχρωση του μελιτζανί μανικιούρ της γιατρού και όχι στο γυαλιστερό ασημί εργαλείο που της έχει χώσει στο στόμα.

«Πέρασες ωραία τα Χριστούγεννα;» ρωτάει η Δρ Τζαφάρι καθώς ψαχουλεύει τους τραπεζίτες της Τίλι.

Η Τίλι επιχειρεί να ψελλίσει μία όσο γίνεται ουδέτερη απάντηση.

«Ανοιχτά, παρακαλώ, ανοιχτά».

Η Τίλι ανοίγει κι άλλο το στόμα της, ευγνώμων για τη δικαιολογία που την απαλλάσσει από την υποχρέωση να εξηγήσει ότι πέρασε την ημέρα των Χριστουγέννων μόνη στο σπίτι, με συντροφιά ένα μεγάλο κουτί σοκολατάκια.

«Βέβαια, δεν υπάρχει χειρότερη εποχή από τα Χριστούγεννα για τη στοματική υγιεινή» συνεχίζει πρόσχαρη η Δρ Τζαφάρι. «Όλα αυτά τα γλυκά και τα κρασιά... Καλά έκανες που προγραμματίσες για τώρα τον ετήσιο έλεγχό σου γιατί σε λίγο θα πνιγόμαστε στη δουλειά. Σπασμένα σφραγίσματα. Έλκη. Απονευρώσεις. Αποστήματα».

Η γιατρός μιλάει γι' αυτά τα προβλήματα με χαρά, σαν να απαριθμεί τα ονόματα των εγγονιών της.

«Παρ' όλα αυτά, εσύ φαίνεσαι σε εξαιρετική κατάσταση» λέει μ' έναν γλυκό τόνο τραβώντας το χέρι της από το στόμα της Τίλι.

«Καλό αυτό». Η Τίλι κατεβάζει τα πόδια της από την πολυθρόνα, και τα καφέ δερμάτινα μπουτάκια της με τα κόκκινα κορδόνια ακουμπάνε στο πεντακάθαρο, αστραφτερό πάτωμα.

Στερεώνει τα μακριά κόκκινα μαλλιά της πίσω από τ' αυτιά της και φοράει το τουίντ παλτό της με τα παιχνιδιάρικα πολύχρωμα κουμπιά, σκεπτόμενη πόσο παράξενο είναι που θα κάνει να ξαναδεί τουλάχιστον άλλον έναν

χρόνο αυτήν τη γυναίκα, με την οποία είχε βρεθεί τόσο κοντά ώστε να προσέξει τα σκασμένα χείλη της και να μυρίσει το άρωμά της με τις έντονες νότες βιολέτας. Δεν ξέρει καν το μικρό όνομα της Δρ. Τζαφάρι.

«Με συγχωρείς» λέει η Δρ Τζαφάρι «νομίζω ότι χτυπάει το τηλέφωνό σου».

Η γιατρός δείχνει την τσάντα της Τίλι που δονείται επίμονα.

Η Τίλι δεν αναγνωρίζει τον αριθμό, βγαίνοντας όμως στην αίθουσα αναμονής απαντάει με ένα ευγενικό: «Δέγετε;».

Στην αρχή επικρατεί μόνο σιωπή, κι ύστερα ένας βήχας ακολουθείται από μια σιγανή, άγνωστη ανδρική φωνή.

«Εεε... Γεια σας. Η Ματίλντα Νάιτινγκεϊλ;»

«Ποιος είναι, παρακαλώ;»

Μια μικρή κάθεται στον καναπέ εκεί κοντά, με το κεφάλι της σκυμμένο πάνω από τις σελίδες ενός βιβλίου, συνοφρυωμένη από τη συγκέντρωση, δαγκώνοντας αφηρημένα το κάτω χείλος της. Είναι μια έκφραση που η Τίλι γνωρίζει καλά και, για μια στιγμή, η ανάμνηση να διαβάσει και η ίδια έτσι, εντελώς απορροφημένη, είναι τόσο καταλυτική, που όταν ο άντρας από την άλλη άκρη της γραμμής μιλάει ξανά, εκείνη αναρωτιέται μήπως απλώς είχε φανταστεί το τηλεφώνημα.

«Είμαι ο Άλφι Λέιν, από το Βιβλιοπωλείο Λέιν. Το βιβλιοπωλείο στο Πριμρόους Χιλ. Τηλεφωνώ γιατί έχω μια παραγγελία να σας παραδώσω».

«Μα, δεν έχω κάνει κάποια παραγγελία».

Όχι μόνο έχει πολύ καιρό να πατήσει το πόδι της στο βιβλιοπωλείο της γειτονιάς της, αλλά έχει περάσει και πάνω από χρόνος από την τελευταία φορά που έπιασε βιβλίο στα χέρια της – εκτός βέβαια αν υπολογίσει τα προς επιμέλεια χειρόγραφα της δουλειάς της, που δεν τα υπολογίζει.

«Την παραγγελία την έκανε για εσάς ο Τζο Κάρτερ» λέει η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής, ακριβώς τη στιγμή που η γυναίκα μπροστά από την Τίλι τελειώνει τη δοσοληψία της στο ταμείο και η ρεσεψιονίστ καλεί τον επόμενο στη σειρά.

«Τζο Κάρτερ είπατε;»

Η Τίλι νιώθει το στήθος της να σφίγγεται, και ξαφνικά η μυρωδιά του στοματικού διαλύματος με άρωμα μέντας και του λάτεξ των εξεταστικών γαντιών γίνεται πολύ έντονη. Παρά την γκρίζα σαν το τσιμέντο μέρα έξω, η ζέστη στην αίθουσα αναμονής μοιάζει αποπνικτική, σχεδόν ανυπόφορη.

Η ρεσεψιονίστ χτυπά ρυθμικά τα νύχια της στο γραφείο. «Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;» λέει τονίζοντας με νόημα τις λέξεις.

Η Τίλι προχωράει σαν μεθυσμένη προς το μέρος της και, κρατώντας το κινητό της μακριά απ' το αυτί της, της λέει το όνομά της.

«Εξήντα πέντε λίρες, παρακαλώ». Η Τίλι βγάζει όπως όπως την κάρτα της και τη δίνει αμίλητη στη γυναίκα, ακούγοντας τη βραχνή φωνή στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής να λέει: «Ναι, έχω εδώ μία παραγγελία που έκανε ο Τζο Κάρτερ για τη Ματίλντα Νάιτινγκεϊλ».

«Μα, αυτό είναι αδύνατον». Οι άκρες των λέξεων γδέρνουν σαν γυαλόχαρτο το λαρύγγι της.

Την αμέσως επόμενη στιγμή, βλέπει τον Τζο στην οθόνη του μυαλού της, με το πλατύ, ζεστό χαμόγελό του, τα κοντά ξανθά μαλλιά του καλυμμένα μ' ένα τζόκεϊ το καλοκαίρι ή ένα σκουφί τον χειμώνα. Μεσαίο ύψος, αλλά φαρδιοί ώμοι και αθλητικό παρουσιαστικό ανθρώπου που έχει μεγαλώσει στα γήπεδα του μπέιζμπολ και, αργότερα, στα πιο πρόσφατα χρόνια, έχει περάσει πολλές ώρες παίζοντας σόφτμπολ στο Πάρκο Ρίτζεντ με τους συναδέλφους του. Το εξόγκωμα στη μέση της μύτης του, στο σημείο όπου την είχε σπάσει μικρός, προσπαθώντας να κερδίσει ένα στοίχημα με τους αδελφούς του για το ποιος θα κατάφερνε να σκαρφαλώσει πρώτος στη στέγη του γκαράζ του σπιτιού τους. Ο ήχος της φωνής του, πρόσχαρα πειρακτικός, καθώς η Τίλι έμπαινε στο σπίτι με μια παραφουσκωμένη τσάντα βιβλιοπωλείου κι εκείνος τη ρωτούσε αν είχε αγοράσει κι άλλα βιβλία και αν είχε φτάσει πλέον η στιγμή ο ίδιος να μετακομίσει για να αφήσει χώρο για τη συλλογή της. Ή απαλή και βραχνή τα πρωινά, όταν την έπαιρνε στην αγκαλιά του και της έλεγε ότι την αγαπά.

«Μάλλον θα ήταν καλύτερα να περάσετε από το μαγαζί για να μπορέσω να σας εξηγήσω» λέει ο άντρας στην άλλη άκρη της γραμμής. «Θα μου είναι πιο εύκολο να το κάνω από κοντά παρά από το τηλέφωνο. Αν δεν σας πειράζει, βέβαια».

Για την τελευταία μέρα της άδειάς της, η Τίλι είχε σχεδιάσει να ξαναγεμίσει το άδειο ψυγείο της, να ρίξει μια

ματιά στα μείλ της και ίσως να απολαύσει ένα γερό κλάμα μουλιάζοντας στην μπανιέρα της. Η έλξη του ονόματος του Τζο όμως παραείναι δυνατή για να μπορέσει να της αντισταθεί.

«Εντάξει. Μπορώ να είμαι εκεί σε πέντε λεπτά. Σας το λέω όμως από τώρα – με κανέναν τρόπο δεν θα μπορούσε να έχει παραγγείλει ο Τζο βιβλίο από εσάς».

Ο μαγαζάτορας δεν δίνει καμία άλλη εξήγηση. Της λέει απλώς ότι θα μιλήσουν σύντομα και τερματίζει την κλήση.

Η Τίλι βγαίνει έξω, στον παγερό λονδρέζικο δρόμο, ακριβώς τη στιγμή που τα πυκνά γκρίζα σύννεφα ανοίγουν για λίγο και μία μοναχική ηλιαχτίδα πέφτει στη γη κάνοντας τα υγρά πεζοδρόμια να λαμπυρίσουν. Σφίγγει γύρω της το πανωφόρι της και ρίχνει μια ματιά στον ουρανό.

«Σίγουρα πρόκειται για λάθος – έτσι δεν είναι, Τζο;»

Το βιβλιοπωλείο στέκει ανάμεσα σε μια σειρά από ελκυστικές μπουτίκ, ντελικάτέσεν και καφέ που δίνουν περισσότερο την εντύπωση κεντρικής οδού γραφικού χωριού παρά γειτονιάς σε απόσταση αναπνοής από τους πολυσύχναστους δρόμους του Κάμντεν και τα εμβληματικά κτίρια του κεντρικού Λονδίνου. Ένα ποδήλατο είναι δεμένο με αλυσίδα έξω από τη σκουροκόκκινη πρόσοψη του μαγαζιού που έχει τις λέξεις «Βιβλιοπωλείο Λέιν» γραμμένες με λευκά κεφαλαία γράμματα στην ταμπέλα του πάνω μέρους.

Η Τίλι μπαίνει στο βιβλιοπωλείο κι αμέσως δέχεται έναν καταγισμό γνώριμων αισθήσεων. Η μυρωδιά του χαρτιού, η σχεδόν ευλαβική ησυχία, οι προθήκες με τους καινούργιους τίτλους που κάποτε θα την τραβούσαν σαν σειρήνες κοντά τους. Το μαγαζί είναι μικρό αλλά ασφυκτικά γεμάτο από βιβλία, με ετοιμόρροπες στοίβες να φτάνουν ως το ταβάνι, τοποθετημένες καθώς είναι ακόμα και στο πάνω μέρος των ραφιών. Μια κινητή σκάλα είναι στηριγμένη στις βιβλιοθήκες του πίσω μέρους και από το ταβάνι κρέμονται μικροσκοπικές φιγούρες οριγκάμι, φτιαγμένες από σελίδες παλιών βιβλίων. Η Τίλι βάζει τα δυνατά της να αγνοήσει τις εικόνες και τις αισθήσεις που την κατακλύζουν και προχωράει αποφασιστικά στο ταμείο.

Ένας άντρας με φαρδύ πουλόβερ με χοντρή πλέξη και σκούρο μπλε σπορ παντελόνι σκύβει συνοφρυωμένος πάνω από μια κούτα γεμάτη βιβλία, με τα πυκνά σκούρα μαλλιά του να πετάνε ανάστατα. Κάνει μια παύση για να ανεβάσει στη μύτη τα γυαλιά του με τον σκελετό από ταρταρούγα και, καθώς το κάνει, βλέπει την Τίλι για πρώτη φορά. Τα ζεστά, καστανά μάτια του συναντούν τα δικά της.

«Α, συγγνώμη, γεια σας, δεν σας είδα» λέει ισιώνοντας τον κορμό του. Μετά, τα χείλη του κλείνουν σχηματίζοντας μια ίσια γραμμή και δίνοντας ουδέτερη έκφραση στο πρόσωπό του, και η Τίλι παρατηρεί τα γένια του και υπολογίζει ότι βρίσκονται στη φάση ανάμεσα στην αξυρυσία μερικών ημερών και στο κανονικό μούσι. «Προσπαθώ να βάλω σε τάξη το μαγαζί μετά τις γιορτές. Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;»

Μία ελαφρώς υπέρβαρη τιγρέ γάτα κοιμάται πάνω στον πάγκο του ταμείου, και ο άντρας απλώνει το χέρι του και τη χαϊδεύει. Ευχαριστημένη, η γάτα βγάζει ένα βαθύ γουργουρητό. Άντρας και γάτα φαίνονται να νιώθουν τόσο άνετα εδώ, που η Τίλι μετατοπίζει αμήχανα το βάρος της από το ένα πόδι στο άλλο. Έτσι αισθανόταν κι εκείνη κάποτε στα βιβλιοπωλεία, τώρα όμως νιώθει τόσο έξω από τα νερά της όσο θα ένιωθε κι αν έμπαινε σε μαγαζί που πουλάει εξοπλισμό για ψάρεμα ή καταδύσεις.

«Δεν είμαι σίγουρη. Είμαι η Ματίλντα Νάιτινγκεϊλ. Είστε ο Άλφι Λέιν; Δέχτηκα ένα τηλεφώνημα πριν από λίγο...»

«Α, ναι. Βέβαια. Ναι, εγώ ήμουν. Ευχαριστώ που ήρθατε». Η Τίλι αναγνωρίζει τη βραχνή φωνή του άντρα που

είχε ακούσει στην κλήση, από το τηλέφωνο όμως τον είχε φανταστεί μεγαλύτερο. Αν και είναι δύσκολο να υπολογίσεις με ακρίβεια την ηλικία του. Ενώ τα μάτια του είναι λαμπερά, υπάρχει μια βαθιά ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια του και μερικές ακόμα στις εξωτερικές γωνίες των ματιών του. Αν η Τίλι έπρεπε να μαντέψει το επάγγελμά του από το ντύσιμό του και μόνο, θα έλεγε πως μάλλον ο τύπος είναι συντηρητής παλαιών χειρογράφων ή επιμελητής αρχείων μουσείου. Δίνει την εντύπωση πως όχι μόνο έχει στην κατοχή του μια παλιά γραφομηχανή αλλά γνωρίζει και πώς να τη διατηρεί απολύτως λειτουργική.

«Όπως είπα και στο τηλέφωνο, πρέπει να έγινε μπέρδεμα. Δεν είναι δυνατόν να παρήγγειλε βιβλίο ο Τζο».

Ο βιβλιοπώλης περνάει το χέρι στο πιγούνι του και τα δάχτυλά του τρίβονται στις άγριες τρίχες. «Για να είμαι ειλικρινής, αυτή η παραγγελία ήταν από τις πιο ασυνήθιστες που έχω λάβει ποτέ» λέει σπρώχνοντας ξανά με τον αντίχειρά του τα γυαλιά του στη ράχη της μύτης του. «Και, πιστέψτε με, μου έχουν κάνει μερικές πολύ παράξενες. Όπως εκείνη από τις δύο συμπαθητικές ηλικιωμένες κυρίες που μου ζήτησαν βιβλία για τον Σατανά, ή τον μεσήλικα δικηγόρο που προπαραγγέλλνει όλα τα καινούργια μυθιστορήματα της Κολίν Χούβερ». Ο άντρας καθαρίζει τον λαιμό του και αλλάζει το ύφος του, πιάνοντας ξανά τον ειρμό των σκέψεών του λες και αρπάζει ουρά χαρταετού. «Ο σύζυγός σας ήρθε στο βιβλιοπωλείο πριν από περίπου έναν χρόνο...»

«Έναν χρόνο;» τον διακόπτει η Τίλι, με την καρδιά της να μαγκώνει στις αναμνήσεις σαν να ήταν σκλήθρες.

«Ναι. Μου εξήγησε την κατάσταση του και έκανε την παραγγελία. Είπε πως αν δεν ξαναρχόταν μέχρι τα επόμενα Χριστούγεννα, θα έπρεπε να καταλάβω τι σήμαινε αυτό και να σας τηλεφωνήσω στις 2 Ιανουαρίου. Δεν έπαφα να εύχομαι να τον δω να ξαναμπαίνει μέσα. Τα συλλυπητήριά μου».

Η Τίλι γνέφει ελαφρά. Δέχεται τα συλλυπητήρια με τον ίδιο αφηρημένο τρόπο που παίρνει κανείς τα φυλλάδια στον δρόμο, ακόμα κι αυτά που δεν τον ενδιαφέρουν καθόλου, μόνο και μόνο επειδή είναι πολύ ευγενικός ή πολύ εξαντλημένος για να αρνηθεί.

«Όχι βέβαια πως σημαίνουν τίποτα αυτά τα λόγια» συνεχίζει ο βιβλιοπώλης, καρφώνοντάς τη μ' ένα σταθερό βλέμμα. «Δεν είναι εύκολο όμως να βρεις εναλλακτική – σωστά; Ούτε καν για μένα, που βγάζω το ψωμί μου από τις λέξεις. Τόσα χρόνια, κι ακόμη δεν έχω βρει κάτι καλύτερο».

Η Τίλι κλονίζεται, ξαφνιασμένη που ακούει κάποιον να διατυπώνει αυτό που τόσο συχνά σκέφτεται τους τελευταίους μήνες. «Αλήθεια είναι αυτό...»

«Θα έπρεπε επίσης να σας ευχηθώ Χρόνια πολλά για τα γενέθλιά σας» προσθέτει ο άντρας, κάνοντας την Τίλι να μορφάσει ελαφρά σαν από περαστική σουβλιά πόνου.

Δεν προλαβαίνει όμως να του πει το οτιδήποτε, γιατί ο βιβλιοπώλης τής έχει ήδη γυρίσει την πλάτη για να πάρει κάτι από ένα ράφι εκεί κοντά. Επιστρέφει κρατώντας ένα δέμα τυλιγμένο τακτικά σε καφετί χαρτί και δεμένο με λευκή κορδέλα.

«Αυτό είναι το βιβλίο για το οποίο σας τηλεφώνησα. Ο Τζο ήθελε να το πάρετε σήμερα. Και θα πάρετε άλλο ένα τον επόμενο μήνα. Είναι το δώρο του για εσάς. Ένας χρόνος βιβλία».

Η καρδιά της Τίλι σφίγγεται. Είχε αποφασίσει να ξεχάσει τη σημερινή ημερομηνία. Όταν ο ταχυδρόμος τής χτύπησε το κουδούνι το πρωί και της έδωσε το δέμα από τους γονείς της, προσπάθησε να μην αναλογιστεί την τεράστια ανθοδέσμη που της είχε στείλει ο Τζο στο γραφείο την πρώτη χρονιά της σχέσης τους, και όλες τις χρονιές ύστερα απ' αυτήν. Ήξερε ότι φέτος δεν θα έπαιρνε λουλούδια για τα γενέθλιά της, να όμως που τώρα βρίσκεται εδώ, κοιτάζοντας ένα δέμα από τον Τζο, ένα δέμα με κάποιο –ποιος θα το περίμενε– βιβλίο, και νιώθοντας τον κόσμο της να έχει ταρακουνηθεί σαν γυάλινη σφαίρα με χιόνι. Καθώς ετοιμάζεται ν' απλώσει το χέρι στο πακέτο, συνειδητοποιεί ότι δεν υπάρχει μόνο ένα βιβλίο για να παραλάβει.

«Μπορώ να έχω και τα άλλα βιβλία τώρα;»

Το πρόσωπο του Άλφι σκοτεινιάζει. «Φοβάμαι ότι αυτό δεν μπορώ να το κάνω».

«Τι εννοείς;» τον ρωτάει η Τίλι, αφήνοντας κατά μέρος τις περιττές ευγένειες. «Είμαι εδώ τώρα, και μόλις είπες ότι ο Τζο σου παρήγγειλε για μένα δώδεκα βιβλία. Δεν καταλαβαίνω γιατί να μην μπορώ να τα παραλάβω όλα μαζί».

Η Τίλι το λέει αυτό γιατί, παρά τη ζεστή ατμόσφαιρα του μαγαζιού και το απαλό χουρчуρητό της γάτας που κοιμάται στον πάγκο, δεν το βλέπει να ξανάρχεται σύντομα στο βιβλιοπωλείο.

«Ο Τζο ήθελε να παίρνετε ένα βιβλίο τον μήνα» αποκρίνεται ο βιβλιοπώλης. «Αυτό ήταν το δώρο του».

«Σοβαρολογείς; Θα πρέπει να περιμένω έναν ολόκληρο μήνα για να μάθω ποιο είναι το επόμενο βιβλίο; Και δώδεκα μήνες για να τα παραλάβω όλα; Παρόλο που εσύ ξέρεις ποια είναι και θα μπορούσες πολύ εύκολα να μου τα δώσεις τώρα;»

«Αυτό συμφώνησα με τον κύριο Κάρτερ».

«Μα, ο Τζο πέθανε! Δεν είναι πια εδώ!»

Τρομαγμένη από την υψωμένη φωνή, η γάτα πηδάει από τον πάγκο και τρέχει να κρυφτεί σε μια μισοάδεια κούτα με βιβλία. Ο βιβλιοπώλης ρίχνει μια ματιά στο ζώο κι έπειτα κοιτάζει ξανά την Τίλι. Το ύφος του είναι ήπιο, όταν όμως μιλάει, ακούγεται αιφνιδιαστικά ανυποχώρητος.

«Δυσπάμαι πραγματικά. Το υποσχέθηκα όμως».

«Μάλιστα. Εντάξει λοιπόν. Ευχαριστώ πολύ για τη βοήθεια!»

Η Τίλι αρπάζει το βιβλίο από το χέρι του Άλφι, τραβώντας το με τόση δύναμη που τον κάνει να μορφάσει. Δεν τη νοιάζει όμως. Αφού αυτός δεν είναι διατεθειμένος να τη βοηθήσει, τουλάχιστον ας πάει εκείνη όσο πιο γρήγορα γίνεται στο σπίτι της για ν' ανοίξει το πακέτο. Χωρίς άλλη κουβέντα, κάνει απότομη μεταβολή και βγαίνει φουριόζα από το βιβλιοπωλείο αφήνοντας την πόρτα να βροντήξει πίσω της.

Αμέσως μόλις η Τίλι περάσει το κατώφλι του σπιτιού της, σκοντάφτει σε ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια του Τζο. Τα παραμερίζει με το πόδι της κι έπειτα κρεμάει το πα-

νωφόρι της στον γάντζο δίπλα στο αγαπημένο του γκρίζο φούτερ με την κουκούλα, τώρα θαμπό από τη σκόνη και ταλαιπωρημένο. Αναγνωρίζει τον γραφικό χαρακτήρα της πεθεράς της σ' αυτό που πρέπει να είναι κάρτα γενεθλίων, την αφήνει όμως στο πατάκι αποφασίζοντας ν' ασχοληθεί μ' αυτήν αργότερα, και ανεβαίνει τη σκάλα που οδηγεί στον ενιαίο χώρο του μικροσκοπικού δίπατου σπιτιού.

Το να ζήσουν σε ένα διαμέρισμα στο μέγεθος σπιρτόκουτου ήταν ο συμβιβασμός που επέλεξαν να κάνουν με τον Τζο ώστε να μπορέσουν να μείνουν σε μια γειτονιά που λάτρευαν και οι δύο. Ο μικρός, αναπόφευκτα ακατάστατος χώρος ξεχειλίζει από τα κοινά υπάρχοντά τους: ο αθλητικός εξοπλισμός του Τζο στοιβαγμένος σε μια γωνιά, ένα γραφείο όπου είναι ακόμη σκορπισμένα τα χαρτιά του, οι δικές της μισοτελειωμένες χειροτεχνίες πάνω σε κάθε διαθέσιμη επιφάνεια, και, σε ράφια που πιάνουν όλο το πλάτος και το ύψος του ενός τοίχου, τα βιβλία της. Το υπόλοιπο διαμέρισμα μπορεί να είναι ακατάστατο, αυτά τα ράφια όμως είναι σχολαστικά οργανωμένα, με τις ράχες των βιβλίων στοιχισμένες προσεκτικά και με μικρές τυπωμένες ετικέτες να σηματοδοτούν τα τμήματα με τα διαφορετικά είδη. Μόνο που τον τελευταίο χρόνο τα βιβλία της απλώς κάθονται εκεί μαζεύοντας σκόνη.

Η Τίλι ακουμπάει το πακέτο με το καφετί χαρτί στο τραπεζάκι του καφέ και το κοιτάζει επίμονα.

Έξι μήνες έχουν περάσει αλλά ακόμη δυσκολεύεται να αποδεχτεί το γεγονός πως ο Τζο έφυγε οριστικά. Κάθε πρωί ξυπνάει περιμένοντας να νιώσει την παρουσία του

στο κρεβάτι τους. Μερικές φορές, της αρέσει ν' ανοίγει το ντους στο μπάνιο και να κάθεται για λίγο στο καθιστικό, παριστάνοντας πως εκείνος απλώς είναι δίπλα και πλένεται και σύντομα θα επιστρέψει στο δωμάτιο. Ο περιγυρός της δεν παύει να της λέει ότι είναι ώρα να προχωρήσει. Τα λουλούδια της κηδείας μαράθηκαν και έχουν πεταχτεί από καιρό, οι φίλοι και οι γνωστοί έχουν πάψει να της τηλεφωνούν καθημερινά, και όσο για τη δουλειά, αυτή είναι περισσότερη από ποτέ. Η Τίλι όμως είναι ακόμη εδώ, σ' ένα διαμέρισμα που κάποτε ήταν το καταφύγιό της, περιτριγυρισμένη από τα πράγματα του νεκρού συζύγου της, και χωρίς καμιά ιδέα για το τι πρέπει να κάνει τώρα με τη ζωή της.

Το άνοιγμα του δώρου θα ξύσει την πληγή που όλοι εξακολουθούν να της λένε ότι με τον καιρό θα κλείσει. Ίσως να ήταν προτιμότερο να βάλει το πακέτο σ' ένα συρτάρι και να προσπαθήσει να το ξεχάσει. Κανένα βιβλίο δεν θα φέρει πίσω τον Τζο. Ακόμα όμως και την ίδια στιγμή που το σκέφτεται, η Τίλι ξέρει πως ενώ μπορεί να δυσκολευτεί να διαχειριστεί το περιεχόμενο του πακέτου, δεν έχει τη δύναμη ν' αντισταθεί στη σφοδρή επιθυμία να το ανοίξει.

Λύνει την κορδέλα και σκίζει το χαρτί.

Δώδεκα βιβλία. Δώδεκα μήνες. Μία ευκαιρία να γιατρέψει την καρδιά της...

Όταν η Τίλι Νάιτινγκκείλ δέχεται ένα τηλεφώνημα που την ενημερώνει ότι ο σύζυγός της της έχει αφήσει ένα δώρο γενεθλίων στο βιβλιοπωλείο της γειτονιάς, δεν μπορεί να κρύψει την έκπληξή της. Εν μέρει επειδή δεν θυμάται πότε ήταν η τελευταία φορά που διάβασε ένα βιβλίο μόνο για ευχαρίστηση. Κυρίως όμως επειδή ο Τζο πέθανε πριν από πέντε μήνες...

Το δώρο είναι απλό – δώδεκα προσεκτικά επιλεγμένα βιβλία από τον Τζο, ένα για κάθε μήνα, για να τη βοηθήσουν να γυρίσει σελίδα στον πρώτο χρόνο της ζωής της χωρίς αυτόν.

Κι έτσι ξεκινά ένα ταξίδι εμπνευσμένο από την ανάγνωση, που μεταφέρει την Τίλι σε όλο τον κόσμο: από τους πολυσύχναστους πεζόδρομους της Νέας Υόρκης και τις δενδροφυτεμένες λεωφόρους του Παρισιού μέχρι την ήσυχη εξοχή της Τοσκάνης και τις λευκές αμμουδιές του Μπαλί. Με τη βοήθεια του Άλφι, ιδιοκτήτη του βιβλιοπωλείου, η Τίλι αρχίζει να ανακαλύπτει τον καινούργιο της εαυτό, στη ζωή μετά τον Τζο. Μπορεί όμως η χρονιά των βιβλίων της Τίλι να της δείξει πώς να αγαπήσει ξανά;

ISBN: 978-618-03-5019-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 85019

metaixmio.gr

